

[Hans Hedtoft.]

Statsminister Neergaard i Folketinget hilste den trufne Aftale med Tak og med Glæde, og ønsker nu at tilføje, hvad jeg sidste Gang ikke vidste, men hvad forhenværende Folketingsmand J. P. Nielsen har oplyst — han deltog nemlig i Forhandlingerne —, at det var paa den da siddende Venstre-regerings Tilskyndelse, det var paa den da siddende Venstre-regerings udtrykkelige Anmodning, at det danske Socialdemokrati i 1921 forhandlede med det tyske Socialdemokrati om Grænsen, og det danske Udenrigsministerium betalte de socialdemokratiske Forhandleres Rejse- og Opholdsudgifter.

Se, naar det er Kendsgerningen, saa tager jeg ikke i Betænkning at gentage, at det var en nationalt fortjenstfuld Handling, der dengang blev øvet af det danske Socialdemokrati. Det forekommer mig, at det er mindre fortjenstfuldt nu at søge den mistænkeliggjort.

Men for at udelukke enhver Misforståelse — for det kan jo ikke nægtes, at det Spørgsmaal, den højtærede Statsminister stillede, har gjort sin Virkning i visse Kredse; det er jo saadan, at et saadant Spørgsmaal stilles ikke fra denne Talerstol, uden at man i alt Fald i visse Kredse viderebefordreder en stilfærdig Hviskekampagne, gaaende ud paa, at der er jo nok noget om det, for det vilde dog være besynderligt, om et Lands Statsminister efter at have siddet i Forhandlingsværelse adskillige Gange med socialdemokratiske Forhandlere staar op og stiller et saadan besynderligt Spørgsmaal, som han gjorde, hvis der ikke var noget om det —, for altsaa at udelukke enhver Misforståelse ønsker jeg yderligere at oplyse, at der indtil dette Øjeblik hverken har været forhandlet, endsig truffet Overenskomst mellem det vesttyske og det danske Socialdemokratis Ledelse om Grænsen eller om Sydslesvig.

Der eksisterer derfor ikke hverken officielle eller hemmelige Aftaler eller noget som helst andet, der giver blot Skygge af Ret til direkte eller indirekte at insinuere, at Socialdemokratiet i denne Sag ikke er nøjagtig lige saa frit stillet som ethvert andet hæderligt, demokratisk Parti i denne Sal. Havde vi haft en Aftale, eller havde vi haft Forpligtelser af den ene eller den anden Art, maatte det naturligvis være en Pligt for mig eller andre af de socialdemokratiske Forhandlere, da vi drøftede Noten til England om Danmarks Stilling til Sydslesvig, aabent at sige det til Statsministeren og Udenrigsministeren, selvfølgelig; det er klart. Men jeg maa unægtelig tilføje, at det fore-

kommer mig lige saa naturligt, at det havde været Statsministerens Pligt, hans simple Pligt, hvis han troede noget saadant, at spørge os derom under Forhandlingerne fremfor at følge den Fremgangsmaade, han benyttede. Den Kendsgerning, at det danske Socialdemokrati, saa længe det har eksisteret, har plejet og ogsaa fremtidig ønsker at udvikle et baade nordisk og internationalt Samarbejde — og det gør vi —, hindrer ikke, at vort Ønske og vor Vilje til at tjene vort eget Folk og vort eget Land er lige saa ærlig som alle andres. Der er maaske den Forskel, at vi ærligt bestræber os for, at vor Nationalfølelse ikke skal blive af farisæisk Natur. Det kan være svært nok i Dag, hvor baade den politiske og nationale Farisæisme trives saa frodigt i dette Land. Se blot paa Dagens „nye Antisemitisme“ — jeg tænker paa det generaliserende Tyskerhad, der er paa Mode i mange Kredse, dette for en Kulturnation efter min Mening saa foragtelige generaliserende Tyskerhad.

Jeg vender mig dernæst til Statsministerens Udtalelser om Svartoten og hans besynderlige udentings Agitation.

For det første fastslaar jeg, at jeg i min første Tale naturligvis citerede Noten korrekt. Hvad min Fortolkning angaar, var det for mig væsentligt at fremhæve, at denne Note, der bærer Regeringen Knud Kristensens Signatur, udtrykkeligt siger, at Regeringen ikke agter at stille Forslag om nogen Ændring i Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold.

I sin Replik til mig søgte Statsministeren at gøre et stort Nummer ud af, at jeg ikke ogsaa i Fortolkningen medtog Ordene: „under disse Omstændigheder“, de Ord, jeg altsaa lige forinden havde citeret. Jeg maatte fortolke Noten saa galt jeg vilde, sagde Statsministeren, men det er Notens Ord og ikke Hedtofts Fortolkninger, der er afgørende og bindende for Regeringen i dens Arbejde. Nu bør man vel ikke misunde en politisk nøgen Modstander et Figenblad, men naar han lifefrem vil prale med det, nødes man undertiden til at gøre opmærksom paa, hvorledes han har faaet det.

Hvis den højtærede Statsminister tænker sig godt om, vil han erindre, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og jeg, netop hvad denne Formulering angaar, var meget betænkelige og henstillede i Stedet at indsætte Ordet „derfor“. Det bad Partiet Venstres Repræsentanter os om ikke at insistere paa. Forladende os paa Loyalitet bøjede vi os omsider, men gjorde det først efter ganske aabent at have klargjort, at vi, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen